

Most nem történt semmi

Majdnem három óra lett, mire a házhoz ért. Hiába csöngetett fel a kaputelefonon, senki sem válaszolt. Tanácstalanul nézett körbe az utcán vergődő pénteki csúcsforgalmon. A szűk járdán türelmetlenül kerülgették egymást az emberek. Szerencsére ő nem volt útjában senkinek, mivel be tudott húzódni a kapu mellé, ahová egy lépcsőfokon kellett fellépni. Egyébként is közel szokott hajolni a kaputelefonhoz, egyik fülét szinte rá kellett tapasztania a kis, kör alakú hangszóróra, mert az autók zajától képtelenség volt meghallani, ha a lakásból válaszoltak a csengetésre. A választ rendszerint így sem hallotta, csak egy apró, jellegzetes kattanást, amiből tudta, őt hallják a lakásban. Én vagyok, mondta ilyenkor és nem is próbálta megérteni, mit válaszoltak rá. Gyorsan jött egy másik kattanás, ahogy a zár nyelve engedett néhány pillanatra, és ha ilyenkor a teljes testével erősen nekifeszült a nehéz fa kapunak, be tudott menni.

De most nem történt semmi. Húzta a vállát az őt újrahazsnošított palackból készült, telepakolt, műanyag szatyor. A bal kezében a tölcser széléről már éppen elcseppeni készült a cukormentes eperfagylaltja, a jobb kezében egy műanyag tálkában olvadozott a másik adag, amit az anyjának vett a két háznyira lévő cukrászdában. Hogy a csudába vegye elő a kulcsait így, ha egyáltalán reggel bepakolta a táskájába, ami most a tölcser tartó karján lógott. Igyekezett megakadályozni, hogy a tölcserből a ruhájára csorogjon a fagylalt. A végén még meg kell ennie mindkét adagot, gondolta. A döglesztő hőségben egy verejtékcsepp indult el a halántékánál.

Nyílt a kapu és a kutyás szomszéd ügetett ki a kedvence után. Nem különösebben előzékenyen kérdezte, be akar-e menni.

– Igen, köszönöm – válaszolta Nóra és hagyta, hogy a kapu dübörögve csapódjon be mögötte.

Amikor az anyja ajtajához ért, motoszkálást hallott az ajtó mögött.

– Ott vagy, anya? – kérdezte türelmetlenül.

– Nem tudom kinyitni az ajtót.

Nem válaszolt azonnal. A katedrálüvegen keresztül látta az anyja testének körvonalait, ahogy egyik zárból a másikba próbálgatja a kulcsokat.

– Ne kapkodj, a piros kulcsot a piros katicás zárba próbáld, a sárgát pedig a sárgába.

– Azt próbálom, de nem megy.

– Mi a jó büdös fenéért nem megy? A pirosat a pirosba, a sárgát a sárgába! Ezt nem hiszem el!

– Most mit csináljak, nem megy.

– Miért nem megy anyu?

– Nem tudom. Mert hülye vagyok.

– Ne legyél hülye. Próbáld nyugodtan megnézni. Nézd meg, melyik a pirossal megjelölt kulcs. Megvan?

– Meg.

– Na, akkor azt a piros kulcsot dugd be felülre, a piros katicabogár mellé. Na, megvan? Most próbáld nyitni.

Nóra látta, hogy az anyja rángatja a kilincset, miközben elfordítja a kulcsot. Az ajtó váratlanul kinyílt.

– Látod, a másik zár be sem volt zárva.

De az anyja már nem foglalkozott a zárral. Meglátta a fagylaltot, gyorsan kivette a lánya kezéből. Megállt a nyitott ajtóban és kanalazgatni kezdett.

– Gyere, üljünk le a konyhában – mondta Nóra, és előre ment, hogy végre megszabaduljon a vállát lehúzó cuccaitól. Az egyik konyhai székre dobta le a fekete szatyrot, meg a táskáját, és azt mondta, nem baj, hogy az anyja nem tudta gyorsan kinyitni az ajtót, de szerinte ki tudná, ha egy kicsit jobban figyelne.

– Anya, kérlek, ne hagyd el magad ennyire.

– Ahá – válaszolta az anyja, és bebotorkált a konyhába – az apád mikor jön?

Nóra a kényelmetlen konyhai széken ült. Csak fél fenékkal, mert arra a székre tette le a csomagjait is. Az ölébe engedte a kezét és tanácstalanul nézett az anyjára. A bal kezében már csak a tölcser csücskét tartotta. Felállt, hogy kidobja. Elment a konyha sarkában álló pedálos szemeteshez. Lassan lépett rá a pedálra, kidobta a tölcser maradékát, majd visszament a székhez.

– Az apám? – kérdezte, és az anyja szemébe nézett, miközben leült.

– Igen. Korán kelt ma fel. Nem tudtam tőle aludni. Annyira sokat szöszmötölt, mielőtt elindult.

– Az apámról beszélsz?

– Igen, az apádról. A redőnyöket is teljesen felhúzta. A szemembe sütött a nap.

– A férjedről?

– Most mit értetlenkedsz?

– Anya, az apámról beszélsz, a férjedről, aki huszonegy éve meghalt?

Az anyja kislányosan mosolygott, és azt válaszolta, ne erről beszéljenek most.

– Patrik hogy van?

– Remélem, jól van. Tudod, messzire utazott. Ha igaz, már Vietnámban van, aztán meg Hong Kongban.

– Még nem jött haza?

– Nem, még csak pár napja indult. Tudod, egy hónapra ment, meséltem neked.

– A fiad nem tud a fenékén maradni. Csak szerencsésen hazajöjjön, az a fontos.

Szerette volna elmondani, hogy már az első éjszaka kirabolták Bangkokban, elvették mindkettőjük bankkártyáját, telefonját. Már aznap kérte is az anyját és a barátja is a szüleit, hogy küldjenek utánuk pénzt Vietnámba. Azóta nem jelentkeztek. Három napja nem tud a fiáról semmit. Harmadik éjszaka nem alszik. Bizonytalan mozdulattal ült vissza a konyhaszékre.

– És az a szemétláda nem jelentkezett?

– Nem, nem jelentkezett. Már sosem fog jelentkezni anya.
– Hogy törte volna ki a nyakát abban a lépcsőben az utcán. Emlékszel, amikor megbotlott?

Nórának nem volt lelkiereje, hogy ezredszer is tiltakozzon, vagy helyeseljen.

– Együtt van még azzal a kurvával?
– Honnan tudjam, fogalmam sincs, mi van velük.
– Hogy törte volna ki a nyakát az a szemét alak. Meg a kurvája is. Vagy valami.
Úgy értem, fordult volna fel. Patrik jól van?

– Jól anya.

– Mikor jön el végre meglátogatni?

– Nem tudom, anya. Most elutazott.

– Rettenetesen meleg van kint.

– Voltál kint valahol?

– Nem voltam, rettenetesen meleg van.

– Mit ebédeltél?

– Tessék?

– Ettél rendesen?

– Ettem.

– Mi volt az ebéd?

– Húsleves... meg...

– Megint húsleves?

Nóra lassan felállt és kipakolt a szatyorból. A gyümölcsöt egy tálon az asztalra tette. A többi dolgot bepakolásztta a hűtőbe. A mára rendelt ebédet már nem látta ott. Ellenőrizte a szemetest. Három üres műanyag doboz volt a szemétben.

– Hát, nem húsleves, hanem valami leves, úgy értem, olyan kis gombócok, meg leves, meg minden.

– Milyen gombócok? Mi minden?

– Beszéljünk valami másról. Nem viszed el ezt a barackot Patriknak? Úgy értem, vihetnél belőle a fiadnak.

– Nem viszek, anya.

– Főzöl te rendesen annak a gyerekeknek?

– Nem főzök, anya.

Már húsz perce beszélgettek, mire az anyja az utolsó kis cseppet is kikapargatta a műanyag fagylaltos tálkából. Egy gombóccal többet is hozhatott volna, gondolta Nóra, miközben figyelmesen próbálta kiadagolni az egész jövő heti gyógyszert az anyjának. Reggel az egyik szomszédasszony figyelmeztette, hogy be kell szednie, az esti adagot pedig Nóra adta be neki, amikor munka után felszaladt hozzá.

– Olyan, mintha be lennék szorulva egy fába – mondta az anyja.

– Mit érzel, anya, pontosan?

– Mintha be lennék szorulva egy fába.

Nóra hangtalanul fürkészte az anyja arcát.

– Add ide a poharadat, csinálok egy limonádét, és beveszed a gyógyszeredet.

- Ezt?
 - Igen, ezt. Sok folyadékot kell innod. Iszol te elég folyadékot egész nap?
 - Ma már ittam egy pohárral.
 - Felmosom a konyhát. Mitől lesz ez egy nap alatt ilyen koszos?
 - Az jó, ha apád hazajön, ne morogjon, hogy nincs felmosva.
 - Aztán elmegyek, anya.
 - Hová sietsz? Patrik most nincs otthon.
- Nóra felkapta a fejét.
- Még vásárolnom kell, meg van egy csomó dolgom.
 - Hát, akkor menjél kislányom, egyébként sem szeretem, ha késő este mászkálsz az utcán.

Megcsapta a forró levegő, amikor kilépett a hűvös lépcsőházból. Alig múlt négy óra. Fogalma sem volt róla, hová induljon. A kocsikulcsot megint nem találta. A táskájában turkált, miközben elindult az autója felé. Ugye, rendes lány voltam? – kérdezte könyörögve magában. – Mondd anya, ugye én rendes lány voltam?

Legyőzhetetlen

A nő azt mondta, vetközzön le. Rolf meglepődött. A felszólítás kedves volt, de határozott. Csak ne olyan hevesen, kisanyám, de ezt nem mondta ki. Egy darabig nézett a nő után, aki kifelé menet behúzta maga mögött az ajtót. Az ablak maradt az egyetlen menekülőút. Láttá, hogy a ház előtt éppen akkor zötyögött el a tizenkilences vilamos. Vetközzön, ne vetközzön?

Ha közelebb lépne a falhoz és kicsit kihajolna, balra éppen láthatná a Castello Sforzescót. Szinte hallotta Martin hangját, ahogy azt mondja neki, fene nagy okos vagy. Mert nem tudta, mi ez az épület. Jó, tényleg fogalma sem volt róla. De nem is városnézésre jött Milánóba. Martin meg folyton nagyképűsködött. Amikor felszálltak a buszra, hogy eljussanak a San Siro stadionba, és elmentek a tornyos épület mellett, akkor is osztotta az észet és összevissza hablatyolt hercegekről, nemesurakról meg orgyilkosságokról. Rolfot az egész nem érdekelte. Hátrébb telepedett Leandróékhoz, akik a Basel esélyeit latolgatták a Bajnokok Ligájában. Ehhez legalább neki is volt egy-két szava. Hetvenegy év alatt egyet-mást megtapasztalt már az életben, ha meg tippelni kellett, abban tényleg verhetetlen volt. A csapatát minden fontosabb mérkőzésére elkísérte. Leandro szerint ma kettő-egy lesz nekik. Két öklét összeszorította, mindkét hüvelykujját maga elé emelte. Mindig ezzel adott nyomatékot, amikor szorint fontos dolgot mondott. Szinte mindig fontosnak gondolta, amit mondott.

Az első félidő végére az olasz csapat már két góllal vezetett. A szünetben együtt indultak sörért. Leandro hőzöngött, mint általában. Rolf kérte, neki is vegyen egy Pedavenát, amíg visszajön a vécéről. A sört már akkor kipróbálta, amikor a városba érkeztek. Ezek az olaszok nem nagyon értették, amit mondott, de a Pedavena erre

az egy napra éppen elegendő szókinccnek bizonyult. Hideg legyen ám, kiabálta oda Leandrónak, és elhúzott, hogy könnyítsen magán. A lelátók felől még zúgott a hazaiak skandálása. Leandro felemelt hüvelykujjai megnyugtatták. Ezek szerint hallotta őt. Az utóbbi időben, mintha kicsit süketebb lenne. Kievíckélt a pult előtt összetömörült emberek közül, aztán elvegyült mások sodrásában. Biztos volt benne, hogy jófelé megy. Percekig tartott, mire meglátta a keresett piktogramot. Türelmesen várakozott, mire sorra került. Körülötte mindenki olaszul karattyolt, amiből egy szót sem értett, de tetszett neki a dallam, amit kihallott a nagy elánnal, széles mozdulatokkal kísért szövegekből. Leandro feltartott hüvelykujjai, amelyek Baselben feltűnő túlzásnak hatottak, ebben a környezetben kifejezetten visszafogottnak tűntek.

Gyorsan végzett, ezért is lepődött meg, hogyan juthattak vissza az emberek ilyen rövid idő alatt a tribünökre. Már csak néhányan robogtak a lelátók felé, kezükben műanyag sörös poharakkal, szendvicsekkel. Zúgott, fortyogott a stadion, mint egy zacskó penne a forró fedő alatt. A francba, lemaradt egy gólról. Az is egyértelmű volt, hogy a hazaiak kapták. Rohanni kezdett a legközelebbi bejárat felé, vissza a nézőtérre. Talán mégis láthatja, ahogy a labda betalál az ellenfél kapujába. Talán van ismétlés, ha visszaér, vissza is tekerheti az időt, mint otthon a tévét. Egy passz újra, egy hatalmas rúgás csak miatta, csak neki, mert éppúgy kifizette a mérgegrága jegyet, mint ez a sok majom, akik itt őrzöngenek. Négy perc telt el a második féldőből, összesen negyvenkilenc, ezt már látta a legközelebbi eredményjelző táblán. Kettő-egy, ahogy Leandro megjósolta, csak éppen nem nekik, hanem az Internek, de még hátravan legalább negyvenegy perc. Még bármi megtörténhet. De hol van a söre, hol vannak a barátai? Elindult, hogy megkeresse őket, amikor újabb hatalmas őrzöngés tört ki. Visszafordult a pálya felé, a Basel kapusa éppen abban a pillanatban vette föl a labdát a hálóból. Megint kaptak egy gólt. Három-egy. Már mindenki visszavonult a tribünre, talán az árusok is otthagytak csapat-papot, az olaszok ész nélkül ugráltak és énekeltek, képtelenség volt közöttük megmoccanni. Azért újra megpróbálkozott visszajutni a pulthoz, ahol utoljára Leandrót látta, onnan biztosan visszatalálna a saját szektorukba. De alighogy megfordult, újra felizzott az egyébként is forró augusztusi levegő. A gólt megint nem látta, csak a kijelzőt. Négy-egy. Nagy nehezen végül kikereredett a stadionból. Kilencvenzer ember egyszerre tódult ki, az építmény minden eresztékéből hömpölygött a tömeg. Képtelenség volt megállni vagy irányt változtatni, csak tehetetlenül sodródott az örömmámorban úszó olasz szurkolók között. Már nem Rolf Bantle volt Baseltól, rá is átragadt a győztesek boldog extázisa, egy volt közülük, *Amala! Pazza Inter Amala E'una gioia infinita che dura una vita Pazza Inter Amala!* ordította velük, bár nem értette, de nyilván ez volt a csapat himnusza, *una vita Pazza Inter Amala!* Meneteltek hosszan, néha meg-meg torpantak, aztán megindultak. Beesteledett, a nap már nem égetett, sőt el is tűnt, de nem ment messzire, nyilvánvaló volt, hogy velük van, a nap itt akkor is süt, ha csak a hold mutatja meg magát, itt erő van és öröm, szerelem, ez talán az *Amala*, férfiak, apák, fiúk, győzelem, diadal. Rolf Bantle legyőzhetetlen, gondolta.

A Castello Sforzesco közelében eszmélt rá, mennyire elsodródott a stadiontól, a barátaitól. Elfáradt. A torony előtti szökőkútnál leült a fehér lépcsőre. Reggel óta nem evett, azt a délelőtti Pedavenát itta utoljára. A fiúkat itt már nem fogja megtalálni, gondolta és végignyúlt a nap melegét még mindig őrző lépcsőn.

A feje mellett egy béka tátogott. Csak az egyik fele élt, a másik fele nem. A működő oldala lüktetett, mozgott, rángatózott. Rolf felült, a zsebéből elővette a bicskáját és a békát a hasánál felnyitotta. A szíve szép volt, arányos, szabályos, és a színe is mutatós. A pengével milliméterről milliméterre haladt tovább. Tisztán látta, hogyan kapcsolódnak össze a részek. Így haladt aprólékosan, mert arra gondolt, ha minden egyes porcikáját megvizsgálja, megérti az egészet. A béka talpának levendulaillata volt, a combján apró, piros foltok. És van a békának gerince? Egyelőre nem találta. Egy elhaladó autó lámpájának fényénél elborzadt a látványtól. A szív működőképes fele hiábavalóan erőlködő, vérző csomónak hatott, de dobogott. A másik fele meg talán sosem működött. Nézte a többi élettelen szervet. Aztán egy óvatlan mozdulattól a bél teljes tartalma kiömlött és elárasztott mindent. Undorító volt a látvány és förtelmesek a szagok. Hirtelen rémület fogta el. Eredetileg arra gondolt, ha végzett a vizsgálattal, majd mindent szépen visszailleszt. De erre a látványra azért nem számított. Pánikszerűen visszadobálta a békába a kioperált szerveket. Az eredeti helyükre persze már nem emlékezett, de a sietségben egyébként sem lett volna idő mindent jól elrendezni. És mit is jelentene, ha jól rendezné el? Szabadult volna már az egésztől. Nem volt jobb ötlete, felkapta a cafatokban lógó tetemet és egy arra haladó autó tetejére dobta. Köhögött a száraz, augusztusi portól.

A nap éppen a szemébe sütött. Fáradtnak érezte magát, de sosem szeretett ébredés után sokáig heverészni. Felkelt, ült a lépcső szélén. A szökőkút mellett, tőle jobbra fiatalok szelfiztek. A kezét belelógatta a medencébe, aztán percekig suvickolta mindkettőt. A zsebében zsebkendőt keresett, meg a bicskáját, de eszébe jutott, hogy az utóbbit még a stadionban, a beléptetéskor elvették tőle. Bosszankodott is, hogyan lehetett ilyen hülye, hogy magával hozta. Ez volt az utolsó, az egyetlen tárgy, amit még Cécile adott neki, mielőtt elment. Ha meglenne, vágthatna a levendulából, ami a szökőkút túloldalán virágzott. Cécile kedvenc virága. Korgott a gyomra. A zsebkendővel kirántotta a pénztét. Húsz euró és tizenöt svájci frank. Ennyi volt az összes vagyona. Egy húsz év körüli lány a fényképezkedők közül elmenőben letett mellé öt eurót. Akkor vette észre, hogy már több is összegyűlt ott, amíg aludt.

A nő visszajött a szobába és megint rászólt. A karján egy melegítőalsó meg egy kék-fehér csíkos póló lógott. A bőre barna volt, ősz haja megzabolázhatatlan, erős.

– Puoi restare finché ti lavo i vestiti. Li riavrai entro due ore – talán megint azt mondta, hogy vegyen le mindent. Korábban sem a szavakat értette, hanem a gesztusokat, amelyekkel magyarázott neki. Letette elé a behozott holmikat.

– Mi chiamo Agnella. Agnella – magára mutogatott és újra kiment a szobából.

– Csak ne olyan hevesen, kisanyám – válaszolta neki, de nem volt benne biztos, hogy a nő meghallotta. A második napon talákoztak először. Pénzt kapott tőle, aztán kenyeret, cigarettát hozott. Minden nap meglepte valamivel. Rolf soha nem ment

messzire a Castello Sforzescótól. Ha el is ment, estére mindig visszajött ide, a park egyik padjára, közel az úthoz. Amióta Milanóban maradt, sosem fájt a lába, nem re-segett a dereka. Megmaradt az erő, *una vita Pazza Inter Amala!*, énekelgette gyakran, miközben bejárta a gyönyörű parkot, a közeli utcákat. Itt ragadt. Minek ment volna haza? Mindig volt, aki pénzt adott neki, mások, mint ez az idősebb nő is, enni-valót hoztak. Most pedig, ha nem is értette a nyelvet, nyilvánvaló volt, ki akarja mosni a ruháját. Talán ezt a melegítőt is neki adja majd, a csikos felsővel, akkor váltóruhája is lesz. Egy hétköznapi meg egy vasárnapi. De azonnal rájött, hogy az ünnepi öltözet inkább csak kolonc lett volna. Csak nem fog egy batyut a nyakába venni? Nem, erre semmi szüksége. Mindene megvolt, ami kellett neki. Egészséges, nagy séták a parkban vagy a város utcáin, amikor a járókelőket, a sétára kihozott kutyákat vagy a kóbor macskákat figyelte, vagy a puccparádét a Della Spiga macskakövein, és csendes, meleg éjszakák a saját padján. Általában igyekezett láthatatlan maradni. Egy idő után, este-félé Agnella is kijött hozzá néhány órára. Chipset ettek, Rolf rágyújtott, némán nézte a füstöt, a nőnek egész idő alatt be nem állt a szája. Rolf gyakran érezte úgy, hogy legszívesebben lerakná a chipszacskót és megölelné. Az égbolt sima volt és kék. A levegőben levendula illata. Így maradt volna örökre.

Teljesen idegenek

Éjszaka volt. A bútorok inkább meg sem mozdultak. Igyekeztek feltűnés nélkül meg-lapulni a helyükön. A félhomályban ez nem is volt különösebben nehéz. Hogy őszin-ték legyenek, unták már nagyon. Mindig ugyanaz a műsor, mindig ugyanúgy. Pedig az egésznek semmi értelme nem volt. Persze, minek van értelme mostanában. Ezt a kanapé recsegte, szinte alig hallhatóan. A kanapé hangján különben mindig jól szó-rakoztak. Remekül tudta utánozni a viharos szélben kintről behallatszó, mély nye-kergetést. Sosem tudtak rájönni, mi adja ki azt az ütemesen folydogáló, fenyegető han-got. A falhoz közelebbi, bal oldali étkezőszék a villámhárítóra gyanakodott, de az asztal határozottan emlékezett arra, amikor a nő említette, az épületen egyáltalán nincs.

Persze, pontosan nem tudták, mi az a villámhárító, de ilyenkor, amikor az éjszaka közepén megint kezdődik a szokásos műsor, jó szolgálatot tehetne. Legalábbis a könyvespolc erről meg volt győződve. Szerinte, ha valamire, akkor éppen ezekre az éjszakákra találhatták ki.

A nő lassan imbolyogott át a hálószobából a nappaliba. A lehúzott redőnyök miatti teljes sötétség csendesen hömpölygött mögötte a félig nyitott ajtón keresztül. A nappali ablakain azonban beszűrődött az utcai világítás fakó fénye. A derengésben valami különös fénytörés halványkékre festette a nő meztelen testét. A bőre úgy verte vissza ezt a kékes fényt, mintha ezüst, vagy bronz felületen, finom csiszolással készí-tett tükör lenne, amit az idő már elhomályosított. Domború idomai, különösen

a melle és a csípője, szétszórták ezt a fényt a szobában, amitől kísértetiesek lettek az árnyékok. Teste minden homorulata egyetlen gyújtópontba, az agyába irányította a hozzá visszaverődő kékes fénysugarakat. Ettől soha meg nem szűnő, tompa fájdalmat érzett.

– Ezt a sorsot szántad nekem? – kérdezte halkán – És mikor döntötted el? – Senki nem válaszolt.

A bútorok némi szánakozással figyeltek és meghúzódtak a fal mellett.

– Gondoltál rá szeretkezés közben? Ettől erősebben öleltél, hogy ne jusson eszedbe? Azzal foglalkoztál, hogy ne foglalkozz vele?

A fejében erősödő fájdalomtól megtántorodott. Mindjárt üvölteni fog, gondolta. De nem akart. Semmit sem akart. Talán meghalni volna jó. Volna valami jó. De elszgyellte magát. Ennél a gondolatnál tovább még nem jutott.

Az a nyári délután járt most az eszében, amikor a kanapén ültek. A férfi az erkélyajtón keresztül hosszán nézte a kinti kőre tett fonott kosarat, benne a nagy cserép bazsalikkal. Milyen jól néz ki, mondta. A nő egy ideje nem tud szabadulni a gondolattól, hogy a férfi nem a bazsalikomra gondolt. Pedig éppen azért szedett belőle egy nagy csokorral a paradicsomsalátára, amit később együtt készítettek el a vacsorához. A férfi a kosarat nézte, amit az anyja halála után hoztak át ide. A nő ma már biztosan tudja, a férfinak akkor, az járt a fejében, milyen kár, hogy itt kell hagynia, ha elmegy. Nem mondta, hogy el fog menni.

Ha a nő mostanában visszagondolt az elmúlt évekre, világos volt, nem mondtak egymásnak semmit. Pontosabban mindent elmondtak. És mégis. Mindig volt valami hamis a férfi mondataiban. A hangsúlyaiban. A mondatokat bárkinek mondhatta volna. A mondatok csereszabatosak. Vagy a szereplők azok.

Már nem is akarnak tudni egymásról. Teljesen idegenek. Ez volt az a felismerés, amitől kiszakadt belőle az üvöltés. Eleinte minden éjszaka. Sokszor nappal is. Néhány hónapja már csak éjszaka. Nem minden éjszaka. Csak majdnem minden éjszaka. Ez lényeges különbség. Fontos változás. Neki fontos. Mindenki ezt mondta volna, ha el merte volna mesélni bárkinek is. A gyógyulás jele. Ettől röhögnie kellett.

A bútorok ezt utálták legjobban. Ezt a hisztérikus nevetést, meg a velőtrázó sikítást, ami utána jött. De a sikítás most elmaradt. A nő kihúzta az egyik széket, hogy leüljön. A gyerekhangokat hallgatta.

A két kisebbik fiú már megint vitatkozott valamin.

– Le tudnád reszelni a sajtot? – kérdezte a nő a legkisebbet, hogy véget vessen a veszekedésnek.

A férfi átölelte. A szemük sarkából figyelték a gyereket. Ügyetlenül, de nagy igyekezettel dolgozott.

Ők közben salátát készítettek, sok bazsalikkal.

– Szeretlek, mondta a nő – pedig nem ezt akarta mondani. A végtelen békéről akart beszélni, ami elfogta ilyenkor. Meg a félelelmről. Valami kibomlani készülődött benne, aztán visszahúzódott, évek óta, újra és újra. A férfi hátulról ölelte a konyhapult

előtt. Kicsit elfordította a testét, hogy a gyerekek ne lássák, ahogy a tenyerében tartja a nő mellét. Csak később vették észre a paradicsomfoltot a ruhán.

Végül a férfi mondta ki, amit ő sosem mert, pedig valami ilyesmi pulzált benne mindig, amikor túlságosan tökéletesnek látszott minden.

– Én, nem akarlak eltemetni sosem.

Ez a mondat már évekkel azelőtt ott felejtette magát a nő fejében, mielőtt bármelyikük kimondta volna. A férfi megtette helyette is.

De mit lehet erre válaszolni? Hogy én sem téged, szívem? Kicsit meg is rökönyödött, a férfiak korábban halnak. Általában.

Nem válaszolt. Úgy érezte, nem kell megmagyarázniuk semmit. Szembefordult a férfival. Kívánta, a testébe akarta zárni, hogy újra megszüljön, és ez a belülről, önmagából eredő mozgásuk sose érjen véget.

A paradicsomfolt a nő ruhájáról átragadt a férfi ingére is.

A nő merev testtel állt fel a székről. Kis tűnődés után a sötét hálószoba felé indult. Fejében tompa, soha el nem múló fájdalmat érzett. Kísértetiesek voltak az árnyékok.

A kanapé szerint az egésznek semmi értelme sincs. A hangja recsegett, a villámhárítót utánozta. A bútorok egyetértettek vele. A kanapé hangján máskor mindig jól szórakoztak.

